

heder. Det siger sig selv, at de her foreslaede Forhøjelser i høj Grad ramme baade Landbruget, Forretningslivet, Erhvervslivet og Næringslivet i dette Land. Det er en Skat herpaa, og den Slags virker ikke fremmende, men i høj Grad hemmende, og af den Grund vil jeg fra raade Vedtagelsen af dette Lovforslag.

Der er en Omstændighed til, som gør, at jeg er en absolut Modstander af Lovforslaget. Det er det Forhold, som er omtalt i Mindretallets Betænkning, at naar vi vedtage dette Lovforslag, stille vi Landets egne Borgere i høj Grad ugunstigt i Sammenligning med Udlændingene. Naar Udlændinge allerede i dette Øjeblik — hvad jeg ikke før har vidst, og jeg indrømmer, at jeg blev noget forbavset derved — kunne forsende Varer over de danske Statsbaner til billigere Takster end Landets egne Borgere, finder jeg det forkasteligt at gøre denne Forskel endnu større. Jeg havde nær sagt, at jeg kunde bedre forstaa, om Forholdet havde været det omvendte. I øvrigt følger man jo her det Princip paa alle Punkter, at man lægger saa lidt paa som muligt, for at det skal mærkes saa lidt som muligt, men derved sikrer man sig dog en ret betydelig Indtægt. Jeg gentager, at jeg ikke ser den fjerneste Grund dertil. Det er et Princip, jeg har hyldet fra den første Dag, jeg kom ind i denne Sal, og dette Princip hylder jeg fremdeles, at naar der ikke er Brug for Pengene, ligge de bedre i Statsborgernes Lommer end i Statskassen. Jeg tror, at det er den forstandigste og mest økonomiske Politik.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale de af Mindretallet stillede Ændringer. Jeg gentager, at jeg forstaar ikke, hvorfor dette Forslag skal være saa preserende nødvendigt, og at det er mig ubegribeligt, hvad Pengene skulle bruges til, naar vi i dette Øjeblik have en saa stor Kassebeholdning, som vi ikke have haft i mange Aar, og som er saa langt udover, hvad Statens Tarv kræver. Lovforslaget er efter min Mening unødigt. Jeg anbefaler derfor de af et Mindretal under Nr. 1, 2, 3, 4 og 5 stillede Ændringsforslag. Mindretallet under Nr. 6 siger det sig selv, at jeg ikke kan følge, thi dets Forslag gaar ud paa en yderligere Beskatning af Landets Borgere, en Beskatning, som jeg maa betragte som uden fornøftig Hensigt i Øjeblikket.

H. L. Jørgensen: Skønt jeg ikke har stemt for de Lønningslove, hvoraf disse

Kompensationslove resultere, vil jeg alligevel anbefale at stemme for disse Takster. Jeg ser ikke saaledes paa Sagen som det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen), der mente: Lad os blot tage Pengene af Statskassen, der have vi nok af dem. Jeg tror, vi i Fremtiden ville faa Brug, endog stærk Brug, for Pengene. Naar vi overhovedet vedtage Lønningslovene og sige, at vi skulle have Kompensation herfor, er det rimeligt, at de, som benytte Jernbanerne, betale Kompensationen. Jeg er bange for, at der bliver trukket for stærkt paa Statskassen ved disse Lønningslove, og derfor kan jeg godt gaa med til disse Takstforhøjelser, som jeg anser for berettigede. Det er naturligvis den nemme Side af Sagen at stemme for Lønningslovene og saa gaa ud og sige til Vælgerne: Vi have intet lagt paa jer, Statskassen betaler det hele. Jeg vil hellere tage den utaknemmelige Side af Sagen paa mig, thi jeg mener, det er retfærdigt, fordi der er mange Statsborgere, som yde Bidrag til Statskassen, men saa godt som ikke benytte Jernbanerne eller Postvæsenet. Desuagtet skulle de her være med til at betale til Lønningerne, og saa vil man ikke en Gang gaa med til denne lille Kompensation.

For øvrigt mener jeg, at de foreslaede Takstforhøjelser ere ret fornøftige. De lægges netop paa de Steder, hvor de bedst kunne lægges, og jeg finder det derfor rigtigt, at vi vedtage dem. Jeg er uenig med det ærede Medlem, der sidst talte, naar han hævdede, at vi skulde tage Pengene af Statskassen, for der var nok af dem. Det forekommer mig, at Rigsdagen i de senere Aar har vedtaget Udgiftslove af saa vidtrækkende Betydning, at vi nok skulle faa Brug for den Beholdning, vi have i Statskassen, og at vi i alt Fald have god Brug for den her foreslaede Kompensation for de store Lønningslove, som ere vedtagne. Den er ikke nær, hvad Lønningslovene udkræve; de ville kræve betydelige Beløb af Statskassen foruden. Jeg vil derfor anbefale, at vi stemme for denne Takstlov.

I Anledning af en Udtalelse, der faldt fra den ærede Ordfører, vil jeg rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Oprindeligt gik Forslaget ud paa, at Forhøjelsen skulde lægges paa Hurtigtogbilletterne. Ifølge Takstloven af 1903, som den ærede Ordfører omtalte, er det et administrativt Anliggende. Der er fastsat et Maksimums- og et Minimumsbeløb, hvorimellem den kan bevæge sig. Jeg maa dog forudsætte, at naar vi nu vedtage Mi-